bobo

Nr 19
losse nummers f 1,30
België 21 F.

leuk en leerzaam

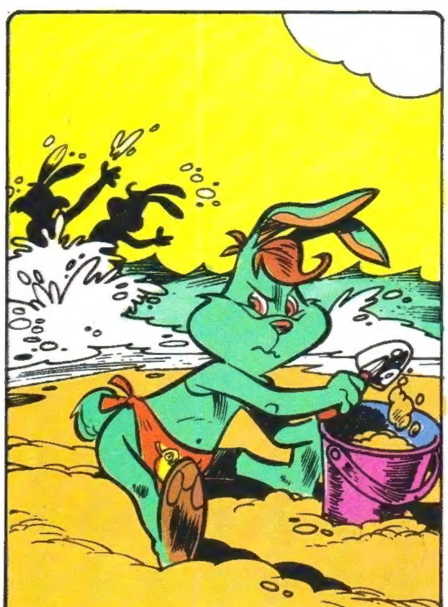
Kleutertje Knutsel
Kadootje voor moederdag

bobo

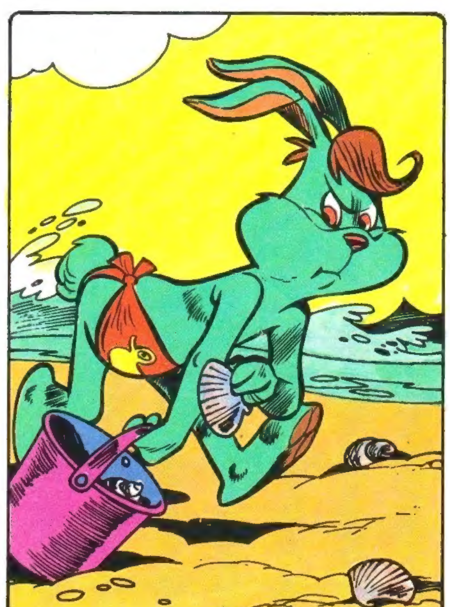

Eindelijk is het weer zomer! En zaterdag gaan ze allemaal naar zee. Tsjoek-Tsjoek mag ook mee. En een mooi, groot beest, waarop je kunt drijven. Het is fijn aan het strand. Er zijn hoge golven om in te spelen!

Alleen... Boemsi durft niet! Boemsi vindt water éng! Helemaal alleen blijft ze op het strand achter. „Kom nou meespelen!" roept Bobo. Maar Boemsi dénkt er niet over. „Nou, dan niet!" roepen ze. En Boemsi is boos...

„Ik doe het niet!" denkt Boemsi „Het water is nat!" Ze gaat met zand spelen. En eigenlijk schaamt ze zich, dat ze niet durft!

Alleen met zand spelen is niet leuk! Boemsi gaat schelpen zoeken. „Ze krijgen het zo wel koud! Dan komen ze er uit!" denkt ze.

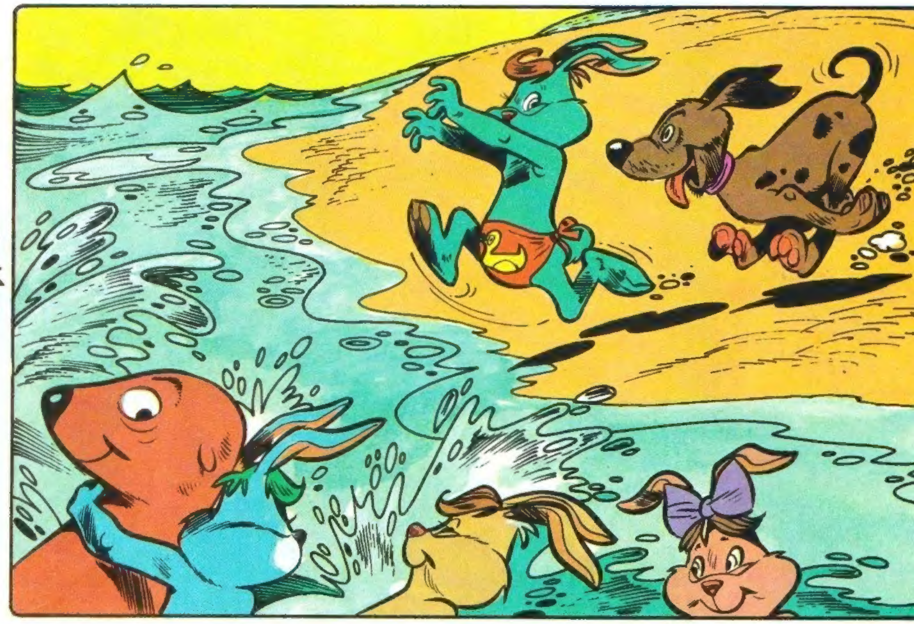

Maar de anderen hebben veel plezier in zee. „Wie het eerst op het drijfbeest zit, krijgt een ijsje!" roept papa. Wat een pret!

Boemsi is bang voor water

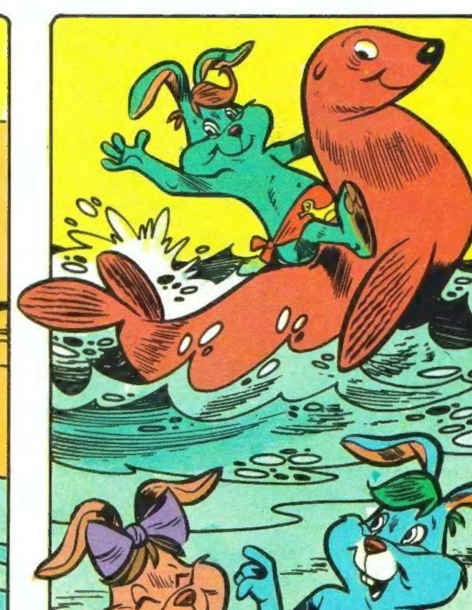
Krabbel vindt het zielig dat Boemsi niet durft. „Je bent toch ook niet bang voor het bad!" Maar het bad is warm en niet zo groot…

Op het strand speelt een grote hond. Ineens ziet hij Boemsi. Hij holt naar haar toe. Boemsi is óók bang voor grote honden. Ze is nog maar zo klein! Ze hólt naar het water. „Papa!" roept ze. „Papa!" Maar die hoort niets! Nu moet Boemsi kiezen: de hond… of het water in!

Pardoes rent ze de zee in. Een grote golf gooit haar om. En… „Héé," denkt ze. „Ik ben er IN! En ik vind het heerlijk!" Ineens is ze niet bang meer. Ze springt in een grote golf. De baas van de hond staat op het strand te lachen: „Goed zo! Nu durft dat kleine meisje ook!"

„Zie je nou wel," roept Bobo. Boemsi zit óp het drijfbeest. En als ze naar huis gaan, komt Boemsi het láátst uit zee!

Jip en Janneke

Oma is ziek

verteld door Annie M. G. Schmidt

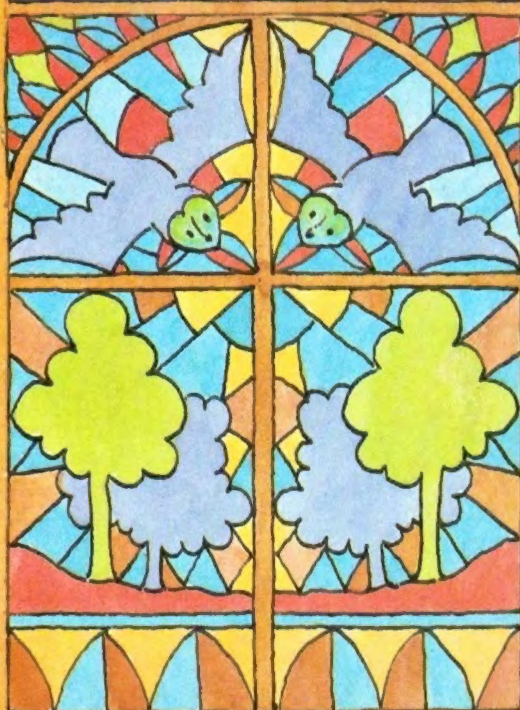
getekend door Fiep Westendorp

Waar ga je naar toe? vraagt Janneke.
Ik moet naar oma, zegt Jip. Oma is een beetje ziek.
Mag ik mee?
Ja, ga maar mee.
Ga je iets voor oma kopen? vraagt Janneke.
Nee, waarom? vraagt Jip.
Als je naar iemand toegaat, die ziek is, dan moet je iets meebrengen, zegt Janneke.
O ja? Jip weet daar niets van.
Ja, zegt Janneke. Bloemen. Of chocolaatjes. Of druiven.
Hè ja, druiven, zegt Jip. Laten we druiven meenemen.
Heb je dan geld bij je? vraagt Janneke.
Nee, zegt Jip. Maar bij de groenteman kost het niets.
Weet je 't zeker?
Ja, zegt Jip. En hij knikt heel stellig. Bij de groenteman kost het niets.
Dan gaan ze de winkel binnen. Er zijn zoveel druiven, en zulke mooie!
Wat moet het zijn Jip? vraagt de groenteman.
Hij kent Jip wel.
Een pond druiven, zegt Jip. Nee, een kilo druiven.
De groenteman weegt een grote tros druiven af. En nog een grote tros. En nog een. Zo, nu is het bij mekaar een kilo. Hij doet ze in een grote zak. Alsjeblief Jip, zegt hij.
Ze gaan de winkel uit. Jip en Janneke.
Zie je wel, zegt Jip. Het kost hier niks.
O, zegt Janneke. Dan had je er nog wat bij moeten nemen. Peren of zo.
Het is al zwaar genoeg, bromt Jip. En dan komen ze bij oma.
Dag oma. Ben je al bijna beter? En hier zijn druiven, zegt Jip.
Dag lieve kinderen, zegt oma. O, wat heerlijk. En wat veel!
En dan krijgen Jip en Janneke ieder een koekje met een gat erin. En met suiker erop. En ze mogen in het fotoalbum kijken. En oma zegt dat ze nu gauw beter is. En dan gaan ze naar huis.
Jips moeder staat al op de stoep.
Wat hebben jullie nu toch gedaan? roept ze.
Bij oma geweest, zegt Jip. Met druiven.
Ja, juist, die druiven! Oma heeft me net opgebeld en ze heeft verteld van de druiven. Maar je had toch geen geld?
Bij de groentewinkel kost het toch niks! zegt Jip verwonderd.
O, dommerdje, zegt moeder. Het komt toch op de rekening!
Jip kijkt heel sip. Hij weet niet wat dat is, de rekening.
Maar hij begrijpt nu, dat ze de druiven toch betalen moeten.

Tekst: Jacques Vriens Tekeningen: Ivo de Weerd

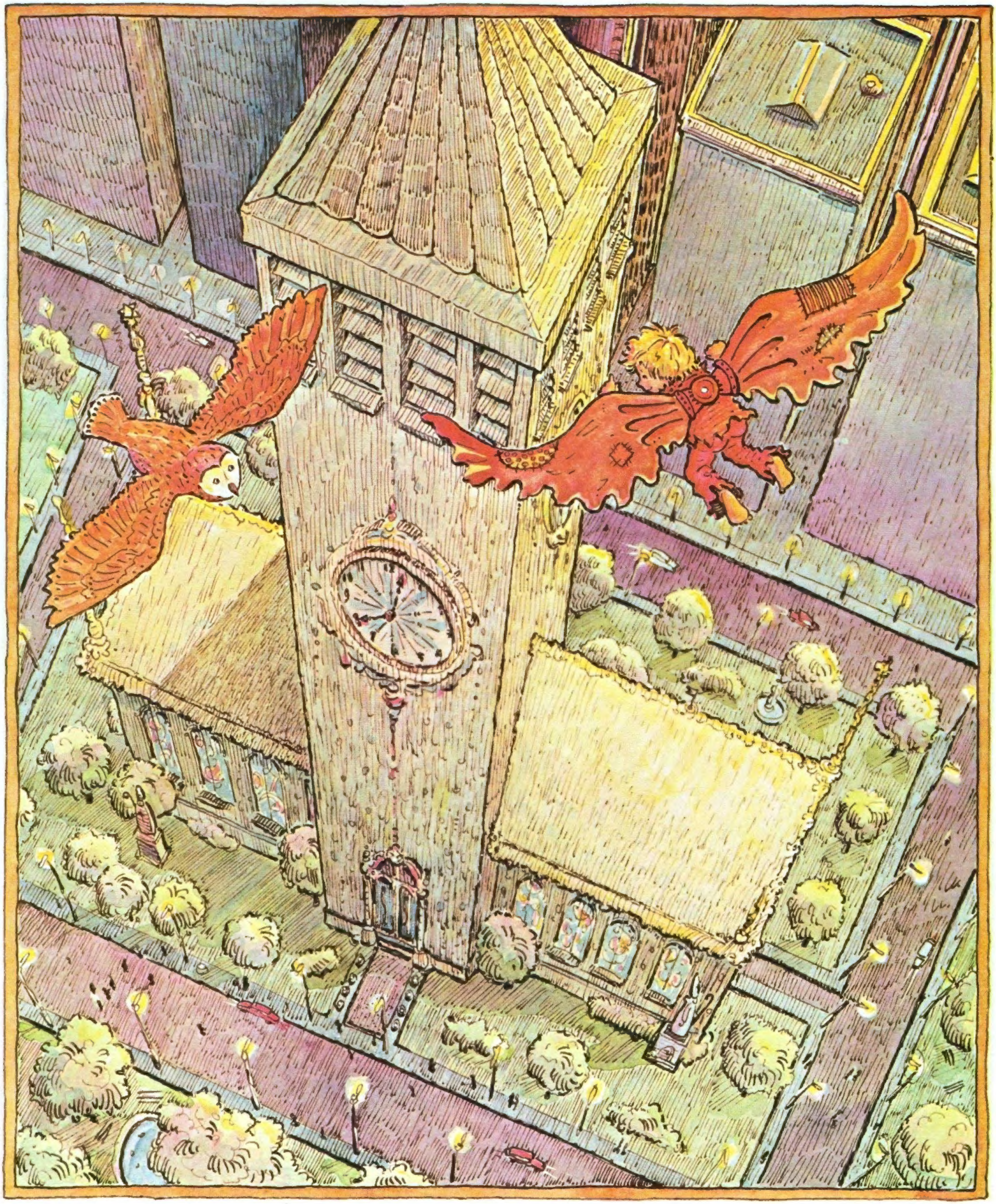

Vriendjesdier

Ik wil als vriend
een nachtuil.
Als ik 's avonds in bed lig,
en het is donker,
dan roept mijn vriend
ons geheime teken:
oehoe, oehoe, oehoe.
Drie keer.
Dat betekent
dat iedereen slaapt,
en ik komen kan.
Ik doe dan mijn bruine uilepak aan,
zodat ik niet opval tussen de bomen.
Ik maak zachtjes het raam open
en mijn vriend zit
op de vensterbank.
Samen vliegen we onhoorbaar door de nacht
naar ons geheime hol
boven in de kerktoren.
Daar wachten de kleine uilskuikens
op ons.
Ik moet dan even
op ze passen,
terwijl mijn vriend
een paar muizen
voor zijn kinderen vangt.
Als hij terugkomt,
en we hebben gegeten,
dan gaan we fladderen.
Daarna zijn we zo moe,
dat we heel dicht tegen elkaar aankruipen.
Onze ogen vallen langzaam dicht,
want we zitten wat te soezen.
Dan brengt mijn vriend
mij weer naar huis.
Ik lig nog net op tijd in bed,
voordat moeder me roept,
om op te staan.

Brrrrrrmmpieieiepieiep kaboemmmmplonssss

Remmen, vlug! Draai je stuur om anders duikt de auto zomaar de sloot in. Er gaat wel van alles verkeerd in het verkeer! Eén van de mannetjes neemt een kijkje onder water. „Wat een grote vis," denkt de visser. Wie zal er straks het eerst over de brug gaan?

De verrassing

Evelientje mag vanavond pannekoeken blijven eten bij Petra.
„Je moet een hele grote stapel bakken, hoor mam," kommandeert Petra. „Want ik kan er wel tien op."
„Maak je geen zorgen," zegt moeder, „je krijgt heus genoeg. Ga de tafel maar vast dekken. En laat deze deur nu verder dicht, anders stinkt straks het hele huis naar pannekoeken."

Een half uurtje later komt moeder met de pannekoeken de kamer in. „Keurig, de tafel is al gedekt, zie ik. Dan kunnen we gaan eten."
Petra en Evelientje gaan meteen klaar zitten om aan te vallen.
„Pap kom je gauw, want ik kan niet langer meer wachten," roept Petra. „Grr, ik heb honger, ik eet de hele stapel op. Hap, hap, hap."
„Moet je die praatjesmaker horen," lacht vader. „Ik wed dat je na twee pannekoeken al vol zit."
„Helemaal niet, ik lust er wel tien," bluft Petra.
„Daar geloof ik niets van. Evelientje eet vast meer pannekoeken dan jij. Denk je ook niet Evelien?"
Evelientje haalt haar schouders op en lacht maar wat. „Laten we wedstrijd doen," bedenkt Petra. „Wat krijg ik van jou als ik het win?"
„Niks," zegt vader. „Je boft al genoeg dat we pannekoeken eten."
„Dat is flauw. Je moet wat geven als we wedstrijd doen. Een verrassing of zo."
„Goed," zegt vader. „Ik weet een verrassing maar ik zeg nog niet wat."
„Is het wel een echte verrassing?" vraagt Petra ongelovig.
„Ja, de winnaar krijgt een echte verrassing. Iets heel lekkers," belooft vader.

De eerste drie pannekoeken gaan gemakkelijk naar binnen.
„Wil jij nog een pannekoek, Evelientje?" vraagt moeder.
Evelientje knikt; ze kan er zeker nog wel drie op.
„En jij Petra?" vraagt vader.
Ja hoor, Petra houdt haar bord weer bij. Ze hoopt wel dat Evelientje niet te lang meer doorgaat met eten, want zoveel kan ze er eigenlijk toch niet op.
Maar Evelientje stopt niet; ze eet met gemak zes pannekoeken op.
Daarna zegt ze: „Ik hoef niet meer, anders krijg ik pijn in mijn buik. Dat had ik eerst ook."
Ze legt haar vork neer.
„Dat is verstandig van Evelientje," vindt moeder. „Stop jij ook maar Petra, want straks heb jij pijn in je buik."
„Nee, ik neem nog een panne-

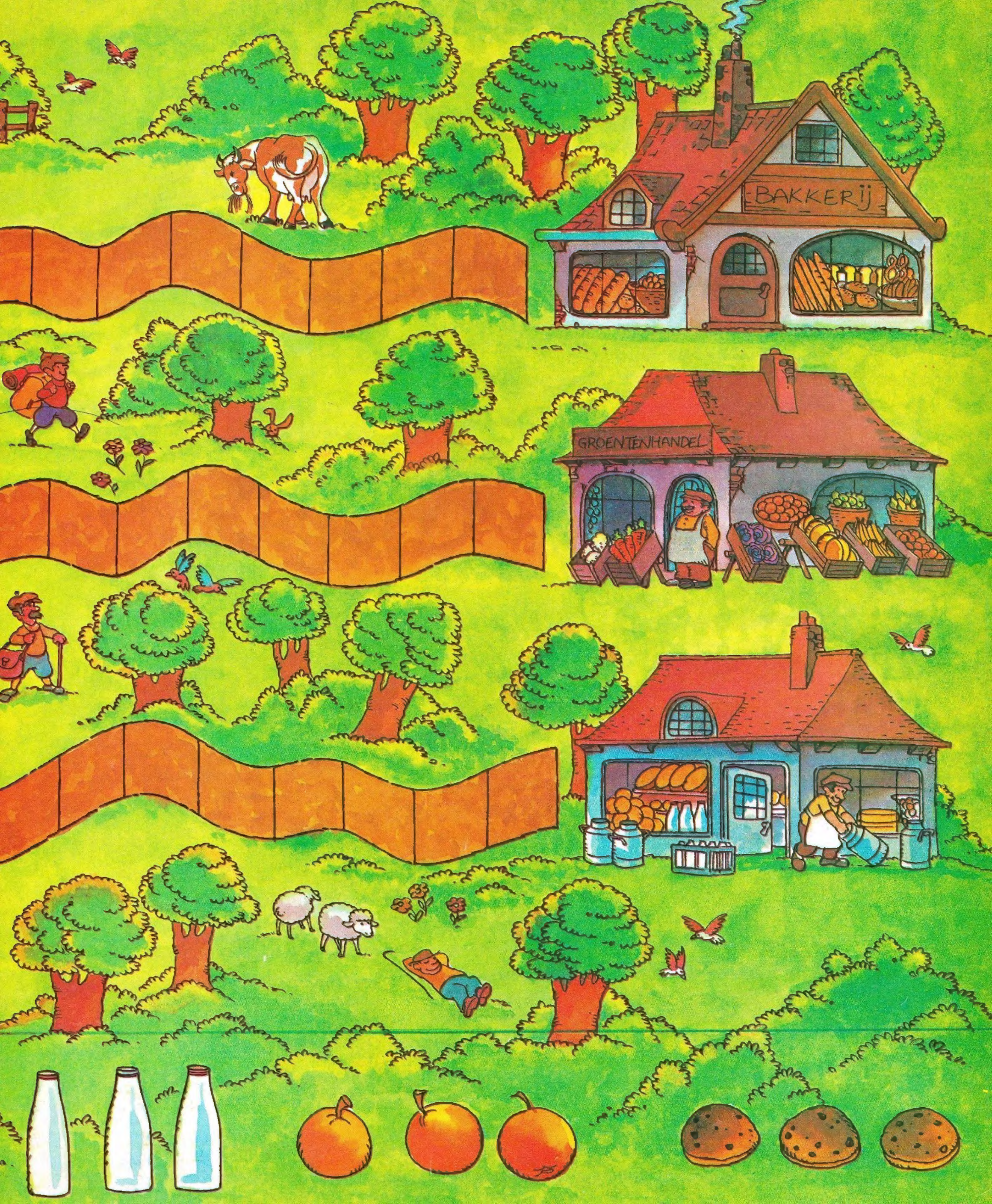
Tekst: Augusta van Stipriaan-Verburg
Tekening: Monica Maas

koek," zegt Petra. „En dat is m'n laatste."
Vader schudt zijn hoofd. „Jij mòet en jij zàl die verrassing hebben hè? Maar ik waarschuw je vast: Die verrassing lust je na al die pannekoeken toch niet meer."
„Dan bewaar ik hem wel tot morgen," zegt Petra en ze neemt moedig de eerste hap van haar zevende pannekoek. Ze kan hem haast niet weg krijgen.
Na de derde hap geeft ze het op; ze ploft gewoon weg.
„Maar ik heb het wel gewonnen hoor," zegt ze, „want ik heb een halve pannekoek meer gegeten dan Evelientje. Krijg ik nu de verrassing?
Wat is het?"
„Een pannekoek!" zegt vader.
„Een pannekoek?"
„Ja, een pannekoek. Die vind je toch heel lekker?"
Daar kijkt Petra lelijk van op haar neus.
„Flauwerd," bromt ze. „Helemaal niet leuk hoor."
Maar Evelientje lacht zich slap; zij vindt Petra's vader een enorme grapjas.

Ga je mee boodschappen doen?

Dit boodschappenspel kun je met z'n drieën spelen. Je hebt een dobbelsteen nodig en voor iedere speler drie centen (knopen zijn natuurlijk ook goed). Voor je begint knip je de drie melkflessen, de appels en de krentenbollen uit. Daarna zoekt iedere speler naar welke winkel hij wil: de bakkerij, de groentewinkel of de melkwinkel. Leg de flessen, de appels en de krentenbollen maar bij de goede winkel en de centen bij je portemonneetje. Dan kan het spel beginnen! Iedere speler gooit om de beurt met de dobbelsteen en hij zet z'n cent net zoveel hokjes vooruit als de dobbelsteen aangeeft. Ben je met je cent in de bakkerswinkel, dan laat je die daar achter en je neemt een krentenbol mee terug. Als de krentenbol bij je portemonnee ligt ga je met de volgende cent op weg. Zo ga je door tot je alle krentenbollen gekocht hebt. Ben je het eerste terug? Dan heb je gewonnen!

BAKKERIJ
GROENTENHANDEL

Wat zit er in mijn pakje?

„Tsjonge, wat is dat zwaar," zegt het meisje met de streepjes kousen. Ze heeft een heel groot kado voor haar moeder gekocht. Allemaal hebben ze vreselijk hun best gedaan om wat leuk's voor haar uit te zoeken. Er zijn grote pakken, maar er is ook een piepklein pakje bij. Zou jij moeder willen verrassen met iets moois? Bedenk dan wat je haar het liefst wilt geven. Of iets wat ze graag hebben wil.
Teken dat maar in de lege pakjes!

Tekening: Ingrid Bévort

beste ouders

Versier een bordje

Voor moederdag hebben we een tip voor een leuk kadootje. En door een kleuter makkelijk te maken. Het enige dat hij daarvoor nodig heeft is een oud bord of schoteltje. Laat uw kind het bord met plakkaatverf beschilderen en daarna vernissen. Koekjes of gebakjes, die op zo'n „schaal" gepresenteerd worden, smaken extra lekker!

Scharenhanger voor moederdag

Vaders opgelet!
Zo gaat de scharenhanger er uitzien als uw kleuter alle onderdelen in elkaar heeft gezet.

Bij het bevestigen van het touwtje zult u een handje moeten helpen. Dit handige keukenhulpje zal moeder zeker van pas komen!

alleen voor vaders * alleen voor vaders * alleen voor vad

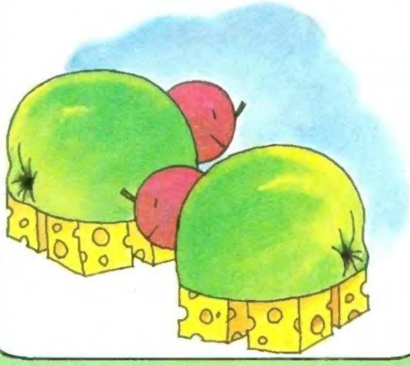
Smikkelen en smullen uit een boekje

Kinderen vinden het maar wat fijn om toe te kijken als moeder in de keuken bezig is. Maar zelf iets bakken of koken is natuurlijk nog leuker. De recepten in dit kinderkookboek zijn speciaal voor kinderen gemaakt.
De prijs is f 19,90. Uitgeverij Luitingh.

Lekker en gezond

Is er een partijtje? Laat uw kleuter dan zelf deze smulschildpad maken. De appel wordt doormidden gesneden en het klokhuis eruit gehaald. De blokjes kaas en het radijsje worden met houten prikkers in de appel gestoken. Smakelijk eten!

Volgende week in Kleutertje Knutsel

Hoedjejagen

Voor het hoedjejaag-spel, dat volgende week in Bobo te vinden is, ontbreekt alleen nog maar een dobbelsteen. De hoedjes en twee spelborden zijn heel eenvoudig uit Kleutertje Knutsel zelf te maken.
Een spel voor het hele gezin!

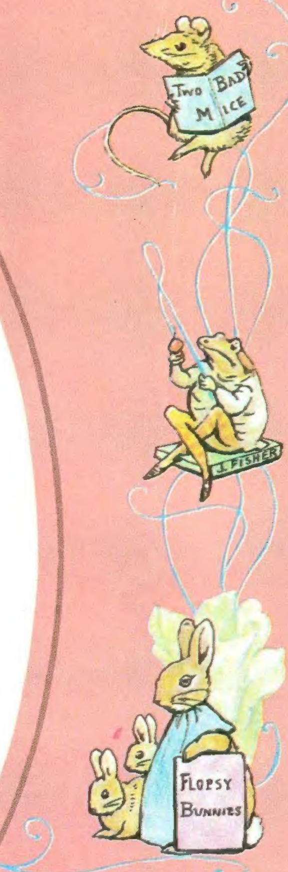

bobo **Nr. 19 – 11 mei 1979**

Een uitgave van Oberon B.V., postbus 6003, 2001 HA Haarlem, telefoon 023-339040.
Abonnementsprijs: ƒ 1,15 per week of ƒ 14,95 per kwartaal (13 weken). Losse nummers: ƒ 1,30. België: prijs per nummer 21 Fr.
Abonnementsopgaven: Schrijf naar Bobo, antwoordnummer 374, 2000 VE Haarlem of bel 023-31 94 20.
Betalingswijze: Abonnees krijgen een stortingsacceptgirokaart toegestuurd. Wie het blad via de bladenman ontvangt, kan de betaling ook contant met hem regelen.
Inlichtingen en klachten voor Postabonnees: U kunt zich van maandag t/m vrijdag van 09.00-16.30 uur wenden tot Medianet B.V., Postbus 299, 2000 AG Haarlem, telefoon 023-31 94 20.
Inlichtingen en klachten voor abonnees via de bladenman/wederverkoper: U kunt zich van maandag t/m vrijdag van 09.00-16.30 uur wenden tot Medianet B.V., postbus 6298, 2001 HG Haarlem, telefoon 023-31 94 20.
Adreswijzigingen: Drie weken tevoren opgeven aan de bladenman of bij Medianet B.V.
Verdeler voor België: N.V. Tijdschriften Uitgevers Mij., Jan Blockxstraat 7, 2000 Antwerpen, telefoon 031-382380. Postrekening nr. 000.0083405.82. Prijs per nummer 21 Fr., Tevens verkrijgbaar bij uw weekbladverkoper en in de boek- en dagbladhandel.

Jozefien Kwebbeleend

door Beatrix Potter

Jozefien Kwebbeleend woonde op een boerderij, maar daar werden haar eieren telkens weggehaald. Daarom was ze naar het bos gevlogen om dáár een nest te maken. In het bos zal het veilig en rustig zijn, dacht Jozefien, ik kan er een nest maken en mijn eieren uitbroeden.

Terwijl ze naar een goed plekje zocht voor haar nest, kwam ze iemand tegen, een meneer met een rossige snorrebaard, de sluwe meneer Vos. Jozefien vond hem zo beleefd en zo aardig, dat ze vertelde waarom ze naar het bos was gekomen.

„O, daar weet ik wel iets op," zei meneer Vos. „Ik weet een bèst plekje voor u, mevrouw: het schuurtje naast mijn huis. Een pracht-plek voor een nest, er ligt een hele berg veren in . . . en ik ben dol op eieren en kuikentjes; het zal heerlijk zijn om ze in mijn eigen schuur te hebben.

Jozefien Kwebbeleend was wel een domoor! Ze begreep helemaal niet wat die sluwe meneer Vos van plan was en ze ging met hem mee. Maar van haar kuikens is toen niet veel terecht gekomen.

Naverteld door Heleen Kernkamp-Biegel